

ΟΙ ΕΠΙΚΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΤΟΥ 1940 ΚΑΙ ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΤΟΥ COVID-19!

Στά τέλη του μηνός Ὀκτωβρίου θά ἐορτάσουμε καί πάλι (ἄν ὁ Θεός μας δέν μᾶς ἐτοιμάζει κάτι ἄλλο), τήν ἐπέτειο τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔπους τοῦ 1940, μέ κομμένα τά φτερά τῆς ψυχολογίας μας σάν λαός ἀλλά καί μέ παχυλή ἄγνοια τῶν νεωτέρων, οἱ ὅποιοι, ἐμπεποτισμένοι στήν διεστραμμένη περιγραφή τῶν ἱστορικῶν γεγονότων, ἔχουν μᾶλλον διάθεση ἀποστροφῆς, παρά διάθεση ἐπιστροφῆς στήν Ἀλήθεια τῆς Ἱστορίας τῶν μεγάλων γεγονότων τῶν ἡμερῶν ἐκείνων!

Στήν κακοποιημένη ψυχολογία τῶν Ἑλλήνων ἀπό τήν διαστροφή τῶν Ἱστορικῶν γεγονότων –παλαιότερων καί νεωτέρων ἐτῶν– καί τήν βιαία εἰσβολή στή ζωή ὄλων μας ἀήθων ἠθῶν καί ἀθέσμων ἐθίμων τῆς Δύσεως, ἔδωσε τήν χαριστική βολή ἡ παγκόσμια Πολιτική ἀπάτη τοῦ Κορώνα ἰοῦ, πού ἀποσυντόνισε καί ἀπόϊεροποίησε ἔτι περαιτέρω τήν ζωή τῆς Ὀρθοδόξου Ἑλλάδος. Ὁ Κορώνα ἰός, «**σαρώνοντας ἀραχνιασμένες γωνιές τοῦ οὐρανοῦ**» τῶν περισσοτέρων Ἑλλήνων μέ τήν πολιτική καί τηλεοπτική καταϊγίδα, πού «**γέννησε ὁ (ἀρρωστημένος) νοῦς τῶν (κατακτητικῶν) ἀνθρώπων**», ἔχει καταντήσει τόν διαχρονικά ἥρωα καί Μάρτυρα Ἑλληνα, «**κόκκορα ἀπό Ἄετό**», κατά τήν προσφυᾶ κραυγή τοῦ Πνευματικοῦ Λέοντα, **Αὔγουστίνου Καντιώτη!**

Μέ τό σημερινό μου ἄρθρο, λοιπόν, δέν ἐπιθυμῶ νά μιλήσω, διότι ἰσχνόφωνος λόγος δέν ἔχει τήν δύναμη νά ἀκουσθῆ ἀπό μιά κοινωνία, στήν ὁποία δεσπόζει τό ἀκάθαρτον «**κωφόν**» πνεῦμα. Θά ἀφήσω νά μιλήσουν ἐκεῖνοι, πού ἔζησαν στίς ἡμέρες τους τά Πολεμικά γεγονότα καί ἐλάλησαν λίγο μετά ἀπό αὐτά στήν **Ἀκαδημία Ἀθηνῶν**, (Σημ.:ἀλήθεια ζοῦν σήμερα οἱ Ἀκαδημαϊκοί μας ἢ πέθαναν ὅλοι; Γιατί κανεῖς τους δέν ἀκούγεται;) παραθέτοντες στοιχεῖα τοῦ Ἀγῶνος ἐκείνου, μέ τά

ὅποια μᾶς πληροφοροῦν καί γιά τήν δράση τῶν Πατέρων μας καί γιά τόν ἀντίκτυπο, πού εἶχε τότε αὐτή τους ἡ δράση στή διεθνῇ κοινή γνώμη.

Νομίζω ὅτι ἡ προβολή τῶν στοιχείων αὐτῶν θά ἀποτελέσει γιά μέν τούς διατηροῦντες σύνεση παλαιότερους, ἰσχυρή ὑπενθύμιση τῆς Πατρογονικῆς μας ἀνδρείας, γιά δέ τούς σῶφρονες νεωτέρους Γνώση καί ἰσχυρό κίνητρο γιά τήν ἐπιστροφή τους στήν Πατῶρα εὐσέβεια καί στόν ἠρωισμό, ὁ ὁποῖος, μάλιστα, ταυτίσθηκε μέ τόν Ἑλληνισμό κατά τό περίφημο ἀπόφθεγμα, τό ὁποῖο ἀργότερα ἐπανελάβε ὁ Τσῶρτσιλ: «**Μέχρι τώρα λέγαμε ὅτι οἱ Ἕλληνες πολεμοῦν σάν ἥρωες, τώρα πλέον θά λέμε, οἱ ἥρωες πολεμοῦν σάν Ἕλληνες!**»!

Θά παραθέσω ψήγματα ἀπό λόγους γιά τήν 28ῃ Ὀκτωβρίου 1940 τῶν μακαριστῶν Ἀκαδημαϊκῶν, **Κωνσταντίνου Ἀράντου (1874-1960)**, σπουδαίου Καθηγητοῦ τῆς Βυζαντινῆς Ἱστορίας, τοῦ **Γεωργίου Μπαλῆ (1879-1957)**, σπουδαίου Νομικοῦ καί «πατέρα» τοῦ Ἀστικοῦ Δικαίου, τοῦ **Ἀριστοτέλη Κούζη (1872-1961)**, διαπρεποῦς Ἱατροῦ καί Ὑπουργοῦ Ὑγιεινῆς, μέ πολλά σπουδαῖα ἰατρικά συγγράμματα, ἰδίως γιά τόν «*Καρκίνον παρ' Ἀρχαίους*» καί γιά «*τό παθογόνον τοῦ Καρκίνου*», τοῦ **Κωνσταντίνου Τριανταφυλλοπούλου (1881-1966)**, Νομικοῦ καί Διοικητοῦ τῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος καί τοῦ **Γεωργίου Ἀθανασιάδου -Νόβα (1893-1987)**, Νομικοῦ, Προέδρου τῆς Βουλῆς ἐπί Γεωργίου Παπανδρέου (τοῦ πρεσβυτέρου, ὄχι τοῦ «Γιωργάκη») καί Πρωθυπουργοῦ.

Ἐπέλεξα αὐτά τά πρόσωπα γιατί ἐκπροσωποῦν ὅλες τίς πολιτικές καί ἰδεολογικές τάσεις τῆς μεταπολεμικῆς ἐποχῆς, ἀλλά ὅλοι εἶναι βαθειά ριζωμένοι στήν πνευματικότητα τῆς Πατρίδος μας (ἀσχέτως τῶν στενῶν ἢ χαλαρῶν δεσμῶν τους μέ τήν Πηγὴ τῆς Ζωῆς τοῦ Γένους μας, τήν Μυστηριακὴ Ὁρθοδοξία), ἀλλά καί μέ βίωμά τους τό «**Ἦ ΤΑΝ, Ἦ ΕΠΙ ΤΑΣ**» καί τό «**ΜΟΛΩΝ ΛΑΒΕ**»!

Ἡ παράθεση τῶν ἀποσπασμάτων εἶναι δική μου ἐπιλογή καί ἡ συρραφή τους ἔγινε μέ τήν πρόθεση νά τονίσῃ τό νόημα τοῦ ἐνιαίου μηνύματός τους. Παρατίθενται ἐναλλάξ καί

γι' αυτό σέ κάθε απόσπασμα αναφέρεται ὁ συγγραφεὺς του καί προηγουῖνται ἀποσιωπητικά, ἐάν τό ἀπόσπασμα δέν εἶναι ἡ ἀρχή τοῦ κειμένου τῶν συγγραφέων, ἢ ἔπονται, ἂν μετά τό παρατιθέμενο ἀπόσπασμα συνεχίζουσιν οἱ συγγραφεῖς τόν λόγο.

Τά παρατιθέμενα κείμενα τῶν ἀνωτέρω Ἀκαδημαϊκῶν προέρχονται ἀπό τόν Τόμον μέ τίτλο «**Η 28Η ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1940 - Πανηγυρικοί Λόγοι Ἀκαδημαϊκῶν**», πού ἐπιμελήθηκε ὁ Πέτρος Χάρης καί ἐκδόθηκε στήν Ἀθήνα τό 1978. Στίς σελίδες αὐτοῦ τοῦ τόμου ἀντιστοιχοῦν οἱ παραπομπές. Οἱ λόγοι ἐκφωνήθηκαν στήν Μεγάλη Αἴθουσα τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν, καί, μέ τήν βαρύτητα τῆς προσωπικότητος τῶν ὁμιλούντων, τό κῦρος τους εἶναι μεγάλο.

Θά ἀρχίσουμε μέ αὐτά πού εἶπε ὁ Γεώργιος Μπαλῆς στήν ὁμιλία του «**Η 28 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ ΕΝΑΝΤΙ ΤΟΥ ΕΘΝΟΥΣ ΚΑΙ ΕΝΑΝΤΙ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΟΣ**», πού ἐκφωνήθηκε στίς 27 Ὀκτωβρίου 1945 :

«Τό Ἑλληνικόν Ἔθνος ξαναζῆ τās ἡμέρας αὐτάς τήν ἀλησμόνητον ἐποχὴν τοῦ 1940/1941. Μόνον ὅσοι ἔζησαν αὐτήν τήν ἐποχὴν, μόνον αὐτοί ἡμποροῦν νά τήν ξαναζήσουν. Αἱ μεθ' ἡμᾶς ἐπερχόμεναί γενεαί, ἂν καί θά ἐγκλείουσιν ἐν τῇ φαντασίᾳ των τά γεγονότα τῆς βραχείας αὐτῆς περιόδου, ἂν καί θά ἐπιτύχουν ἀναμφιβόλως τήν πλήρη ἀναπαράστασιν καί σκηνοθέτησιν αὐτῶν, ὅμως δέν θά τά ξαναζήσουν. Ἡμεῖς λοιπόν πού τά εἶδομεν καί τά ἠσθάνθημεν, ἄς ἀνοίξωμεν τήν ψυχὴν μας νά τά ἀναπολήσῃ καθ' ὅλην των τήν ἔκτασιν καί καθ' ὅλον των τό μεγαλεῖον! Συμπληροῦνται αὔριον πέντε ἀκριβῶς ἔτη ἀφ' οἷου ὁ ἀντιπρόσωπος μεγάλου εἰς ὄγκον ἀλλά μικροῦ καί ταπεινοῦ τήν ψυχὴν φασιστικοῦ κράτους, διέσχισε τό σκότος τῆς νυκτός καί ἐπέδιδεν εἰς τήν Ἑλλάδα ἔν ἔγγραφον τελεσιγραφικόν, τό ὁποῖον θά παραμείνῃ εἰς τά χρονικά τοῦ διεθνοῦς δικαίου ὡς δεῖγμα ἠθικῆς κατωτερότητος τῆς φασιστικῆς Ἰταλίας καί εἰς αἰώνιον σίγμα αὐτῆς. Τό ἔγγραφον αὐτό ἐζήτει ἀπό τήν Ἑλλάδα νά παραχωρήσῃ εἰς τήν Ἰταλίαν τμήματα τοῦ ἐδάφους της διότι, ὡς ἔλεγεν, ἦσαν εἰς αὐτήν χρήσιμα διά τόν πόλεμον πού διεξῆγεν ὁ Ἄξων! (ὅ. ἀν. σελ. 24) .....

«Ὁ Ἰταλός δικτάτωρ ἦδη κατά τό 1922 ὀλίγον μετά τήν ἀνοδόν του εἰς τήν ἐξουσίαν ἐκδηλῶν εἰς δημοσίαν του ὁμιλίαν τήν κοσμοκρατορικὴν του καταληψίαν ἔλεγε: «πρὶν ἀποθάνω βλέπω νά διαγράφωνται ἐπάνω

εἰς τόν γαλανόν ἰταλικόν οὐρανόν μία ἀναγεννωμένη αὐτοκρατορία τῶν Καισάρων. Ὅραματίζομαι τόν μεγαλείτερόν μου υἱόν νά διασχίζη διά μίαν ἀκόμη φοράν τόν Νεῖλον. Καί βλέπω τήν Εὐρώπη ὀλόκληρον ὑπό τήν ἐπίδρασιν τοῦ νέου Καίσαρος!» Δέν εἶχε παρέλθει ἔτος ἀπό τῆς περιφήμου ἐξορμήσεώς του πρὸς τήν Ῥώμην καί ἀπό τό ὄραμα αὐτό, καί ὁ Μουσολίνι προφασιζόμενος τό γνωστόν ἐπεισόδιον τοῦ φόνου τοῦ Ἰταλοῦ στρατηγοῦ Τελλίνι ἐν Ἠλείρῳ κατελάμβανε τῷ 1923 μέ παμμέγιστον στόλον κατά τρόπον πομπώδη καί θεατρικόν τήν νῆσον Κέρκυραν μετά ἄσκοπον βομβαρδισμόν τῆς πόλεως καί ἄνανδρον φόνον ἀνυπόπτων κατοίκων αὐτῆς» (σελ. 25) ..... Εἶναι γνωστή ἡ λακωνική ἀπάντησις πού ἔδωκεν ἡ Ἑλληνική κυβέρνησις τήν νύκτα τῆς 28 Ὀκτωβρίου. Ἡ ἀπάντησις αὕτη προώρισται νά καταυγάζη οὐ μόνον τήν Ἑλληνικὴν ἱστορίαν ἀλλά καί ὀλόκληρον τήν ἀνθρωπότητα: διά τήν ἱστορίαν τοῦ Ἔθνους ἡ ἀπάντησις αὕτη δέν εἶναι εἰμὴ ἡ φυσιολογικὴ ἐκδήλωσις τῆς Ἑλληνικῆς ψυχῆς ὡς αὕτη διεπλάσθη διά μέσου τῶν αἰώνων. Διότι τὰ μεγάλα κεφάλαια τῆς Ἑλληνικῆς Ἱστορίας ἤρχιζον καί ἐτελείωνον πάντοτε μέ τό «ὄχι». Πάντοτε μία δράξ ἀνθρώπων γενναίων ἐναντίον συρφετοῦ βαρβάρων καί ἀνθρωπίνης μυρμηκιοῦς εἴτε εἰς τήν ἀπωτέραν τῆς ἀρχαιότητος ἐποχὴν τῶν περσῶν ἀνατρέξομεν εἴτε εἰς τήν μεταγενεστέραν. «Ὅχι» εἶπεν ὁ ἠρωϊκὸς αὐτοκράτωρ τῆς βασιλίδος τῶν πόλεων ὅταν ἀπήντα πρὸς τόν Μωάμεθ τόν Β' «τὴν πόλιν οὐ σοι δίδομεν»· «ὄχι» ἐσήμαινε τό Σοῦλι, τό Χάνι τῆς Γραβιάς, τὰ Δερβενάκια, τό Μεσολόγγι, τό Ἀρκάδι. Πάντοτε ὁ ἴδιος τύπος τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς, ὁ ἴδιος χαρακτῆρ καί ἡ αὐτὴ ψυχὴ. Ἡ Ἑλλάς εἰς ὅλας αὐτάς τὰς περιπτώσεις ἐδείχθη ἀπλῶς συνεπὴς πρὸς τήν ἱστορίαν της.....» (σελ. 27).

Καί ὁ Καθηγητὴς Κωνσταντῖνος Ἄμαντος, ὁ κορυφαῖος Ἑλληνας Βυζαντινολόγος, ἀναφωνεῖ μέ τόν δικό του τρόπο, σέ νωπὸ χρονικὸ διάστημα ἀπὸ τὰ γεγονότα, στίς 28 Ὀκτωβρίου 1944, στήν ὁμιλία του μέ τίτλο «**Η ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΚΑΙ Η ΕΠΕΤΕΙΟΣ ΤΗΣ 28ΗΣ ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1940**»:
 «Φῶς ἰλαρόν, φῶς Ἑλληνικόν ἀνατέλλει καί θερμαίνει τήν Ἑλλάδα μετά τὴν μαύρην νύκτα, ἡ ὁποία ἐκάλυψε τὴν χώραν μας ἐπὶ τέσσαρα ἔτη καί τὴν ἐκράτησεν ὑπὸ διαρκῆ ἐπιθανάτιον ἀγωνίαν! Ἡ 28 Ὀκτωβρίου 1940 θά τιμᾶται πάντοτε ὄχι μόνον ἀπὸ τοὺς Ἑλληνας ἀλλά καί ἀπὸ ὅλα τὰ ἔθνη τὰ φιλελεύθερα. Ἡ μάχη τῆς Πίνδου προστίθεται εἰς τὴν μάχην

τοῦ Μαραθῶνος καί τήν ἄλλην ἀτελεύτητον σειράν ἀπελευθερωτικῶν ἀγώνων τῆς Ἑλλάδος. Ἡ ἐπάνοδος τῆς ἐλευθερίας εἰς τήν πατρίδα τῆς συγκινεῖ ὄχι μόνον τοὺς Ἑλληνας, ἀλλά ὅλας τὰς εὐγενεῖς ψυχάς ἀπό τῆς νοτίου καί βορείου Ἀφρικῆς μέχρι τῆς Ἀμερικῆς.

Ἡμεῖς εἰς τήν Ἑλλάδα κλαίομεν σήμερον ἀπό χαράν ἀντικρύνοντες κατάμματα τήν ὠραίαν μορφήν τῆς ἐλευθερίας, ἀλλά κλαίομεν βλέποντες καί τό μέγεθος τῆς καταστροφῆς καί τῆς ληστεύσεως, τήν ὁποῖαν ἐπεδίωξαν οἱ Γερμανοί τοῦ Μαύρου Δρυμοῦ καλέσαντες συνεργάτας τοὺς Ἰταλοὺς καί τοὺς Βουλγάρους, ἐν τέλει δέ καί Ἀλβανούς ἀντάρτας καί Καλμούκους καί ἄλλους Ἀσιάτας! Πενθεῖ ἡ Ἀκαδημία διά τήν παγκόσμιον καταστροφήν, πενθοῦμεν ὅλοι διά τὰς μυριάδας τῶν Ἑλλήνων νεκρῶν, διά τοὺς ἀτελευτήτους τάφους πού ἠνοίχθησαν εἰς τήν Ἑλλάδα ἀπό τῆς Κρήτης καί τῆς Πελοποννήσου, ἀπό τῆς Κερκύρας καί τῆς Ἠπείρου μέχρι τῆς Μακεδονίας καί τῆς Θράκης. Γονατίζομεν πρό τῆς ἱερᾶς μνήμης τῶν νεκρῶν καί εὐρίσκομεν μόνον μίαν παρηγορίαν ὅτι τό αἷμα των δέν ἐχύθη ἐπί ματαίῳ, ὅτι θά συντελέσῃ νά μεγαλυθῆ ἡ Ἑλλάς, νά γίνῃ Ἑλληνικωτέρα. Πάντοτε φρίπτομεν ἀναλογιζόμενοι τό μέγεθος τῆς βιολογικῆς καταστροφῆς κατά πρῶτον καί τῆς οἰκονομικῆς ἔπειτα. Οἱ θάνατοι Ἑλλήνων ἐκ τῆς πείνης, ἐκ τῶν φόνων, ἐκ τοῦ ἐμφυλίου πολέμου, ἐκ τῶν ἀσθενειῶν θά ὑπερβοῦν τό ἑκατομμύριον, ὅπως τό ὑπερέβησαν καί κατά τόν προηγούμενον παγκόσμιον πόλεμον. Ἄν δέ ἀναλογισθῶμεν ὅτι κατά τόν ἑπταετῆ ἀγῶνα τοῦ 1821 καί τὰς σφαγᾶς Ἑλλήνων πολλαχοῦ τῆς Τουρκίας ἐχάθησαν περί τά δύο ἑκατομμύρια, ἔχομεν εἰς διάστημα ἐνός αἰῶνος περί τά 5.000.000 ἀπωλείας ἀνθρώπων, ποσόν ἀπιστεύτως μέγα δι' ἓνα μικρόν λαόν. Οὐδεμία ἄλλη χώρα εἰς τήν παγκόσμιον ἱστορίαν προσέφερε τόσας θυσίας εἰς τόν ἀγῶνα τῆς ἐλευθερίας, οἱ δέ γείτονές μας Βούλγαροι οὐδέν σχεδόν ἀπώλεσαν, διότι οὐδέ ἠγωνίσθησαν ὑπέρ τῆς ἐλευθερίας των. Δέν ἔχουν οἱ Βούλγαροι ἓνα Μεσολόγγι, οὐδέ ἓνα Ἀρκάδι. Δέν ἐξετάζω τώρα τὰς συνεπειάς τῶν Ἑλληνικῶν τούτων ἀπωλειῶν, θέλω ἀπλῶς νά ἐπιστήσω τήν προσοχὴν εἰς τό λησμονούμενον τοῦτο σπουδαιότατον γεγονός.

Ἡ καταστροφή τοῦ Ἑλληνισμοῦ κατά τοὺς δύο παγκοσμίους πολέμους ὀφείλεται εἰς τοὺς Γερμανούς, οἱ ὁποῖοι ἀπό τοῦ 1897 ἀποβλέποντες εἰς τήν ἐπέκτασιν πρὸς τήν Ἀνατολήν, πρὸς τό Βαγδάτι, ἠθέλησαν νά ἐξοντώσουν Ἑλληνας καί Ἀρμενίους ὡς οἰκονομικῶς ἐπικινδύνους ἀντιπάλους. Πρὸς τοὺς Τούρκους καί τοὺς Βουλγάρους

ἠδύναντο νά ἀνταγωνίζωνται εὐκόλα, ἔχουν δέ καί ἄλλας συγγενείας. Καί ἡ πρός τούς Ἰταλούς συνεργασία πλὴν τῶν ἄλλων λόγων ὀφείλεται καί εἰς τινά πολιτικήν συγγένειαν. Ἡ Ρώμη ἐξώντωσε διά τοῦ Παύλου Αἰμίλιου τόν Ἑλληνισμόν τῆς Ἠπείρου ὡς καί ἄλλων περιφερειῶν. Καί οἱ Ρωμαῖοι δέν ἠδύναντο νά ἀνταγωνίζωνται εὐκόλα οἰκονομικῶς καί δι' αὐτό κατέστρεψαν τήν Κόρινθον, τήν Καρχηδόνα, ἔκαμαν τούς ἀντισσημιτικούς πολέμους τῆς Παλαιστίνης. Καί εἰς τόν ἀντισσημιτικόν ἀγῶνα οἱ Γερμανοί ἐμιμήθησαν τήν προπαγάνδαν τῶν Ἰησουϊτῶν καί τά μαρτύρια τῆς ἱεῤῥᾶς ἐξετάσεως, τά ὁποῖα συνεπλήρωσαν ἀπανθρωπότερον, κατά τρόπον ὁ ὁποῖος ἐστιγματίσεν τήν Γερμανικὴν ἱστορίαν εἰς τούς αἰῶνας. Ἡ Ρώμη διά τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος ὑπέταξε καί ἐξήντησε τούς Γάλλους, οἱ δέ Γερμανοὶ ἱστορικοὶ δέν θά ἐτόνιζαν τήν ἐκπολιτιστικὴν σημασίαν τοῦ ἔργου τοῦ Καίσαρος, ἄν ὁ Ρωμαῖος κατακτητῆς ὑπεδούλωνε καί τήν Γερμανίαν. Οἱ ὑποδουλωθέντες Γάλλοι ἔχασαν τήν γλῶσσάν των καί τήν ὀρμητικότητά των, ἀλλ' ἡ Ρώμη ἐτιμωρήθη, διότι ἡ ὑποδουλωθεῖσα Γαλλία δέν ἦτο εἰς θέσιν νά ἀποκρούσῃ τὰς ἐπιδρομάς τῶν γερμανικῶν φύλων πού κατέκλυσαν καί διέλυσαν τό Ρωμαϊκόν κράτος. Ἀλλά καί οἱ ἐπιδραμόντες πρός νότον Γερμανοὶ ἐξωντώθησαν ὅλοι καί δέν ἀπέμεινεν ἴχνος αὐτῶν εἰς τὰς χώρας πού εἰσέβαλαν. Δέν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι καί ἡ σημερινή ἐξαθλίωσις τῆς Εὐρώπης διά τῶν Γερμανῶν θά τιμωρηθῇ. Τά μεγάλα σφάλματα καί ἐγκλήματα τῶν λαῶν τιμωροῦνται περισσότερο ἀπό τά τῶν ἀτόμων. Οἱ Γερμανοὶ ἔφεραν εἰς τήν Ἑλλάδα καί τούς Βουλγάρους καί τούς ἀφῆκαν ἐλευθέρους νά συνεχίσουν τὰς καταστροφὰς πού ἐνήργησαν οἱ μεσαιωνικοὶ πρόγονοὶ των, ὁ Κροῦμος, ὁ Συμεών, ὁ Σκυλογιάννης. Ὅπως ἐκεῖνοι ἔσφαζαν, ἐξετόπιζαν, ἐλήστευαν, ἔτσι καί οἱ νεώτεροι Βούλγαροι ἐνήργησαν εἰς τήν ἀτυχῆ Θράκην καί Μακεδονίαν, ἀλλά συστηματικώτερα, διότι ἐπεδίωξαν καί τόν διά πείνης θάνατον. Ἐχομεν ὑποχρέωσιν νά δείξωμεν εἰς τόν κόσμον μέ ἀκρίβειαν τά ἐγκλήματα τῶν Βουλγάρων ὅπως καί τά τῶν Γερμανῶν, τά τῶν Ἰταλῶν, καί νά ζητήσωμεν τήν τιμωρίαν των.

Οἱ Γερμανοὶ δέν ἠσχύνθησαν νά ἐπιδιώξουν καί τήν συστηματικὴν λήστευσιν τῆς Ἑλλάδος, ἡ ὁποία εἶναι γνωστόν ἀπό τοῦ Ἡροδότου πόσον πωχὴ εἶναι. Καί διά νά ληστεύσουν τελείως τήν χώραν, ἐβράδυναν εἰς τήν Ἑλλάδα καί ἐγελοιοποιήθη ἡ στρατηγική των καί ἔχασαν ἀσκόπως τόσον στρατόν. Ἔτσι ἡ Ἑλλάς τοῦ 1944 εὐρίσκεται εἰς τήν αὐτὴν θέσιν πού εὐρίσκετο τό 1828, μετὰ τόν ἑπταετῆ ἀγῶνα

τῆς ἀνεξαρτησίας καί γνωρίζομεν ὅτι ἐχρειάσθησαν δεκαετηρίδες διὰ νά κτισθοῦν σπιτία ἐκ τῶν ἐρειπίων τοῦ 1821, διὰ νά καλλιεργηθοῦν ἀγροί, διὰ νά κατασκευασθοῦν δρόμοι καί θά χρειασθοῦν καί πάλιν δεκαετηρίδες διὰ νά ἀναλάβῃ ἡ χώρα ἐκ τῶν ἐρειπίων. Ἡ πωχεία δ' αὐτῆ τῆς χώρας εἶναι ἡ αἰτία πού μέ τόσν δυσκολίαν ἐκυβερνήθη ἡ Ν. Ἑλλάς, ἄν καί οἱ ἰκανώτεροι ἄνδρες ἀφιερώνονται ὄχι εἰς τήν ἐπιστήμν, ἀλλ' εἰς τήν πολιτικήν, ὅπως ἀκριβῶς συνέβαινε εἰς τό Βυζάντιον.....» (σελ. 9-12).

Ἀπό τήν ὁμιλία τοῦ Ἀριστοτέλη Κούζη, στίς 28 Ὀκτωβρίου 1946, μέ τίτλο «**Η ΛΑΜΠΡΑ ΚΑΙ ΕΝΔΟΞΟΣ ΗΜΕΡΑ**», δρέπουμε τήν ἐπιλογή τῶν ποιημάτων, πού ἀναφέρει, δείχνοντας τήν διαχρονικότητα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἦθους καί ἐπιβεβαιώνοντας τούς προλαλήσαντας: «**Εἶναι ἀκριβῶς οἱ ἴδιοι Ἕλληνες** (δηλαδή οἱ Ἕλληνες του '40), **τούς ὁποίους ὠραιότατα καί παραστατικώτατα ἔψαλέ ποτε ὁ Κάλβος,**

**Ἵ Ἕλληνες, ὧ θεῖαι
ψυχαί, πού εἰς τούς μεγάλους
κινδύνους φανερώνετε
ἀκάματον ἐνέργειαν
καί ὑψηλὴν φύσιν. ....(σελ. 47)**

Καί συνεχίζει: «**Ὡς ἔψαλλε καί ἄλλοτέ ποτε ὁ Βαλαωρίτης:**

**Ἡ μάννα σφίγγει τό παιδί
Βαθειά σπὴν ἀγκαλιά της,
Γιατ' εἶναι οἱ χρόνοι δύστυχοι
Καί τρέμει μὴ τό χάση.
Τραγοῦδι δέν ἀκούγεται**

**Ψυχὴ δέν ἀνασαίνει
Ὁ ὕπνος εἶναι θάνατος
Καί μνήμα τό κρεββάτι
Κι' ἡ χώρα κοιμητήριο
Κι' ἡ νύχτα ρημοκλήσι» ....(σελ. 50)**

«**Ὅπως ὁ Παλαμᾶς διδάσκων ἔψαλλε:**

**Μὴ φοβηθῆς τό χαλασμό. Φωτιά! Τσεκούρι! Τράβα,
ξεσπέρμεψέ το, χέρσωσε τό περιβόλι, κόφτο,**

*Καί χτίσε κάστρο άπάνου του καί ταμπουρώσου μέσα
Γιά πάλεμα, γιά μάτωμα, γιά τήν καινούρια γέννα,
Π' όλο τήν περιμένουμε, κι' όλο κινάει γιά νάρθη,
Κι' όλο συντρίμμι χάνεται στό γύρισμα τών κύκλων.
Φτάνει μιá ιδέα νά σ'τό πῆ, μιá ιδέα νά σ'τό προσιάξη,
Κορώνα ιδέα, ιδέα σπαθί, πού θά 'ναι άπάνου άπ' όλα»..(σελ. 51)*

«Ψάλλει διά τόν Άκρίταν ό Παλαμαΐς:

Δέν χάνεται σιά Τάρταρα,

Μονάχα ξαποσταίνει·

Στή ζωή ξαναφαίνεται

καί λαούς άνασταίνει! .....(σελ. 54)

Ο Κωνσταντίνος Τριανταφυλλόπουλος, στις 27 Οκτωβρίου 1948, στην όμιλία του μέ τίτλο «ΕΛΛΑΣ ΚΑΙ ΙΤΑΛΙΑ», σέ συγχορδία μέ τούς Άμαντον καί Μπαλῆν, ύπογραμμίζει τόν χαρακτήρα τῆς ἐπιθέσεως τῆς Ἰταλίας ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος, ἐστιάζοντας τόν φακό του στό πῶς ἔβλεπε τότε τήν Ἑλλάδα ἢ Ἰταλία:

«Άπαρχή καί σύνθημά των ὑπῆρξε τό ἰμπεριαλιστικόν κράτος τῆς πάλαι ποτέ Ρώμης.

Ἦδη ἐν ἔτει 1937 ὁ Ὑπουργός τῶν ἐξωτερικῶν καί γαμβρός τοῦ Δικτάτωρος ἐσημείωνεν εἰς τό ἡμερολόγιόν του: “Τό μυστικόν τῶν δικτατοριῶν ἔγκειται εἰς τό ὅτι ἔχουν κοσμοθεωρίας. Οἱ Γερμανοί τόν νασιοναλσοσιαλισμόν, ἡμεῖς τόν ρωμαϊκόν ἰμπεριαλισμόν”. Ὁ ἴδιος δέ ὁ Δικτάτωρ ἐνωρίς ἤδη ὠραματίζετο καί διεκήρυτε: “Πρὶν ἀποθάνω, βλέπω νά διαγράφεται εἰς τόν ἰταλικόν οὐρανόν ἀναγεννωμένη ἡ αὐτοκρατορία τῶν Καισάρων. Τόν μεγαλείτερον υἱόν μου νά διασχίσῃ τόν Νεῖλον, τήν δέ Εὐρώπην ὀλόκληρον ὑποχείριον τοῦ νέου Καίσαρος”. Μέ τοιαύτας ιδέας εἶχεν ἐμποτισθῆ ἡ γενεά πού ἔλαβε τά ὄπλα κατά τῆς Ἑλλάδος». .....(σελ. 73-74).

Ἐπιστρέφουμε στόν Γεώργιον Μπαλῆν γιά νά ὑπογραμμισθῆ ἡ παγκόσμια ἐμβέλεια, ἀλλά καί οἱ παγκόσμιες ἐπιπτώσεις τοῦ Ἔπους του '40:

“Τό “ὄχι” τῆς 28 Ὀκτωβρίου δέν ἀνήκει μόνον εἰς τήν ἱστορίαν τοῦ Ἔθνους, ἀλλ' ἰδίως καί πρό πάντων εἰς τήν παγκόσμιον ἱστορίαν καί τήν ἀνθρωπότητα· διότι τό φασιστικόν τελεσίγραφον ἀπετέλει συμμαχικὴν ἐνέργειαν τοῦ Ἄξονος καί δῆ ἐν συνεχείᾳ τοῦ παγκοσμίου

ου πολέμου καί διαρκούντος αὐτοῦ, ἐπομένως ὁ Ἰταλός δικτάτωρ μέ τό τελεσίγραφον διεχειρίζετο συνεταιρικήν ὑπόθεσιν τοῦ Ἄξονος, ἡ δέ Ἑλλάς μέ τήν ἀρνητικήν τῆς ἀπάντησιν διεχειρίζετο οὐχί ὑπόθεσιν ἀποκλειστικῶς ἰδικήν τῆς, ἀλλ' ὅπως καί ἡ Μεγάλη Βρετανία ὑπόθεσιν κοινήν ὄλων τῶν ἐλευθέρων λαῶν. Ἀκριβῶς δέ ὑπό τοιαύτην καθολικήν ἔννοιαν ἡ παγκόσμιος κοινή γνώμη ὑπεδέχθη καί ἐξύμνησε τό «ὄχι» τῆς Ἑλλάδος. Ἀπαντῶν τότε εἰς τηλεγράφημα τοῦ Βασιλέως τῆς Ἀγγλίας ὁ Ἕλλην Βασιλεύς ἔλεγε: “...Μέ τήν βοήθειαν τοῦ παντοδυναμοῦ καί μέ τήν ἰσχύν τῶν Ἐθνῶν μας θά ἐξουθενώσωμεν τήν βάναυσον ἐνέργειαν τοῦ ἐπιδρομέως παρά πᾶσαν δυσχέρειαν καί θά ἀποκαταστήσωμεν διά παντός τήν ἐπικράτησιν τῆς ἠθικῆς, τῆς δικαιοσύνης καί τῆς ἐλευθερίας”. Ὁ δέ πρωθυπουργός τῆς Ἀγγλίας ὑπό τό γενικόν χάριν ὄλων τῶν λαῶν πνεῦμα ἔλεγεν εἰς τήν Βουλὴν τῶν Κοινοτήτων μεταξὺ ἄλλων: “...Ὁ Ἰταλός δικτάτωρ ἐπέπεσε κατὰ τό γνωστόν ἀναίσθητον τρόπον του ἐπὶ τοῦ μικροῦ ἀλλ' ἀθανάτου Ἑλληνικοῦ ἔθνους ἄνευ τῆς ἐλαχίστης προκλήσεως... ὁ δέ Βασιλεύς τῆς Ἑλλάδος, ἡ Ἑλληνική Κυβέρνησις καί ὁ Ἑλληνικός λαός ἀπεφάσισαν νά ἀγωνισθοῦν διά τήν ζωήν καί τήν τιμὴν διά νά μὴ ἀλυσσοδεθῇ ὁ κόσμος ὀλόκληρος...”. Ἡ Ἑλλάς λοιπόν τήν ἀρνητικήν ἀπάντησιν ἔδωκε διά λογαριασμόν ὄλων τῶν μαχομένων ἢ ἀπειλουμένων ἐλευθέρων λαῶν καί μέ τήν πρᾶξιν τῆς αὐτῆς ἐξέπεμψεν εἰς ὀλόκληρον τόν κόσμον ἀκτῖνα ἐλπίδος διά τήν τύχην τῆς ἐλευθερίας καί τῆς δικαιοσύνης..... Τήν ἐπαύριον τοῦ “ὄχι” τό πρακτορεῖον Ρώυτερ διελάλει: “Εἶναι μέγα πρᾶγμα νά εἶναι κανεῖς Ἕλλην σήμερον εἰς τήν Ἀγγλίαν. Τό Ἑλληνικόν γόπτρον καί ὁ θαυμασμός εἰς τήν Ἑλλάδα οὐδέποτε ἄλλοτε εὐρέθησαν εἰς τόσῳ ὑψηλόν ἐπίπεδον. Ὁ Ἀγγλικός λαός ἐλησμόνησε σχεδόν τήν μάχην του διά τήν Ἀγγλίαν καί δέν ὀμιλεῖ παρά διά τήν Ἑλλάδα καί πάντοτε διά τήν Ἑλλάδα”. “Οὐδέποτε εἰς τήν ἱστορίαν τῆς - ἔλεγεν ὁ Λόρδος Χάλιφαξ ἐν τῇ Βουλῇ τῶν Λόρδων - τό ὄνομα τῆς Ἑλλάδος ἐστάθη τόσον ὑψηλά ἢ τό ὄνομα τῆς Ἰταλίας τόσον χαμηλά”. Ὁ στρατιωτικός κριτικός τοῦ ραδιοφωνικοῦ σταθμοῦ τοῦ Λονδίνου, ἀφοῦ ἔπλεξε τό ἐγκώμιον τῆς τακτικῆς τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατηγείου, “θά παραμείνῃ, ἔλεγεν, αἰώνια καί ὑπερήφανος ἡ ἀρνητικὴ ἀπάντησις εἰς τό τελεσίγραφον. Ἀλλ' ἐπίσης θά εἶναι πρὸς αἰώνιαν δόξαν τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους τό γεγονός ὅτι ὀλόκληρον ἐνεστερνίσθη τήν σίασιν αὐτῆν καί οὐδέποτε ἴσως εἰς τήν ἱστορίαν ἐξεδηλώθη τόσον ἀπόλυτος καί ἀσκίαστος ἡ ὁμοφωνία ἑνός ὀλοκλήρου λαοῦ εἰς ἠρωϊκόν ἀγῶνα”. Παρόμοια ἐνθουσιώδη

ἄρθρα ἐδημοσίεον καί αἱ ἀγγλικάι ἐφημερίδες: “Ἡ Ἰταλία, ἔγραφεν ἡ Στάρ, ἐπίστευεν ὅτι μέ τό τελεσίγραφόν της ἐζήτει ἀπό τήν Ἑλλάδα κάτι πού κανέν βαλκανικόν κράτος δέν ἠδύνατο νά ἀρνηθῆ. Καί ὁμως οἱ ἔλληνες ἠρνήθησαν. Αὐτό εἶναι ἴσως ἡ μεγαλύτερα ἔκπληξις πού ἐγνώρισαν αἱ δυνάμεις τοῦ Ἄξονος ἀπό τῆς ἐποχῆς τῆς μάχης τοῦ Λονδίνου. Καί οὕτω τό σχέδιον τοῦ Μουσολίνι νά καταλάβῃ τήν Ἑλλάδα μέ τήν σιωπηράν συγκατάθεσιν τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ ἀπέτυχε χάρις εἰς τήν ἀπόφασιν τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους”»..... (σελ. 27-29).

Εἶναι ἡχηρή ἡ φωνή τοῦ Γεωργίου Ἀθανασιάδη-Νόβα ὅταν τονίζει, στίς 27 Ὀκτωβρίου 1959, στήν ὁμιλία του μέ τίτλο «**ΤΑ ΦΤΕΡΑ ΤΗΣ ΝΙΚΗΣ**», ὅτι τό Ἔπος τοῦ ’40 δέν ἦταν «ἡ ἀπαρχή ἀλλά ἡ ἐπανάληψι» τῆς Ἱστορίας μας:

«Τό “Ὁχι” τοῦ Βασιλέως Γεωργίου Β΄ καί τοῦ Ἰωάννου Μεταξᾶ δέν ἦταν θερμοπυρηνικό. Δέν περιεῖχε διασπαστική τοῦ ὑλικοῦ ἀτόμου ἐνέργεια. «Ἠθικόν» περιεῖχε. Συνθετική τοῦ ἠθικοῦ ἀτόμου ἦταν ἡ δύναμί του. Καί τό “ὄχι”, πού ἐπαναλάβαινε κάθε ὄπλο καί κάθε λόγχη τῶν Ἑλλήνων πολεμιστῶν στό Ἀλβανικό μέτωπο, περιεῖχε τήν ἀκαταμάχητη ὑδρογονοβόμβα τοῦ ὑψηλοῦ ἠθικοῦ καί τῆς ἀκράδαντης πίστεως στά ἰδανικά τοῦ Ἔθνους.

Τά φτερά τῆς Νίκης μας ἦταν πλασμένα ἀπό πάθος Ἐλευθερίας καί ἀπό πνεῦμα Θυσίας. Ὅποιος λαός μπορεῖ νά πετάξῃ μέ τέτοια φτερά στή μοιραία ὥρα τῆς δοκιμασίας του – γοπεύει τή Νίκη, σαγηνεύει τή Δόξα, κατακτᾷ τήν ἐπιτυχία.

Ἡ 28 Ὀκτωβρίου 1940 μέ ὅλες τίς μεγαλειώδεις συνέπειές της δέν ἦταν ἀποκάλυψι. Ἐπιβεβαίωσι ἦταν. Δέν ἦταν ἀπαρχή. Ἦταν ἐπανάληψι. Ἡ Βία τήν ἡμέρα ἐκείνη κατάθεσε μέ τήν ὠμή, τήν ἀπρόκλητη, τή βάνουση ἐπίθεσί της, κατάρθεσε στόν ὑπέριπτο ἐπίγειο Κριτή αὐθάδη ἔνστασι, πού ἀμφισβητοῦσε τούς ἱερώτερους ἱστορικούς μας τίτλους.

- “Δέν εἶστε ἄξιοι νά ζῆτε ἐλεύθεροι! Μᾶς εἶπαν. Ἐρχόμαστε νά σᾶς φορέσωμε τίς ἀλυσίδες τῆς σκλαβιάς...”.

Καί τό Ἔθνος ὀλόκληρο “σύν γυναιξί καί τέκνοις”, μέ ἐνιαῖο πνεῦμα ἀνδρείας, μέ ἐνιαῖο πνεῦμα θυσίας, χωρίς καμμί διάκρισι κοινωνικῶν τάξεων καί πολιτικῶν παρατάξεων, τό Ἔθνος ὀλόκληρον ὀρθώθηκεν ὑπερήφανο γιά νά κυρώσῃ ἀκόμα μιά φορά τούς ἱστορικούς του τίτλους μέ τήν ἀλύμαντη σφραγιδα τοῦ αἵματος»... (σελ.271).

Θά κλείσουμε μέ τήν ἀφυπνιστική κραυγή τοῦ **Κωνσταντίνου Ἀμάντου**, ἡ ὁποία, μετά τήν Ἱστορική μας ἀναδρομή, κατανοεῖται ἀπό τούς «ἔχοντας ὧτα ἀκούειν» ὡς ἡ μοναδική ὁδός ἐπανόδου στήν Πνευματική καί Ἐθνική αὐτοσυνειδησία μας :

«Ἡ Ἑλλάς δέν εἶναι ἡ πατρίς τοῦ πιθήκου διά νά μιμῆται τυφλῶς τά ξένα. Κατά τό διάστημα τῶν χιλιετηρίδων πού ζῆ ἐπρόσεξε πάντοτε νέας ιδέας ὀποθενδήποτε προερχομένας, ἀλλά τās ἐτροποποιεῖ καί τās ἐξελληνίζει. Δέν ὑπάρχει λοιπόν φόβος ὅτι θά ἀγνοήσωμεν τά νέα κοινωνικά καί πνευματικά ρεύματα τῆς Εὐρώ-

πης, ἀλλά νά ὑποβληθῶμεν εἰς τόν κόπον νά τά προσαρμόσωμεν πρός τās ἀνάγκας καί τήν ἰδιοτυπίαν τῆς χώρας».....(σελ.13-14).

Ποῦ θά βρεθοῦν, ἄραγε, σήμερα αὐτοῦ τοῦ Πνεύματος καί ἡθους Ἀκαδημαϊκοί; Ἄν ὑπάρχουν, γιατί δέν μιλοῦν; Γιατί δέν ἐξεγείρονται; Ἐπιξίαν τίς φωνές τους οἱ μάσκες τοῦ φόβου γιά τήν προφύλαξη τῆς ...ἀλυσσοδεμένης(!) ζωούλας μας, γι' αὐτό καί ἀνέχονται νά βεβηλώνεται καί νά ὑποβιβάζεται στα μέτρα τους ἡ προτομή τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ **Γεωργίου Μπαλῆ(!)** καί δέν διαμαρτύρονται;

Ὁ Θεός ἄς ἀναδείξη «ἐκ τῶν λίθων» τῆς αἵματοβαμμένης Πατρίδος μας, Παιδιά Του, γιά νά γίνουν «Τῆς Ἑλλάδος Παιδιά»!

π. Βασίλειος Ε. Βολουδάκης